

Желавська Анастасія Ігорівна

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ЛЮДИНА ТА РЕЛІГІЯ

Релігія – це світосприйняття окремої людини, її духовний та культурний світ. Це вільний вибір кожної людини, не можна нав'язувати комусь свою релігію. Вибір цього світосприйняття повинен буди цілком усвідомлений, бо в подальшому житті людина повинна буде дотримуватися тих чи інших правил, які установлені саме її релігією.

На сьогоднішній день релігійний фактор займає особливе місце в сучасному етапі нашої країни. Релігія в житті суспільства є особливою системою духовної діяльності людей, вона має власну специфічну структуру. В цій структурі можна виділити три основні елементи: релігійна свідомість, релігійна ідеологія та релігійні організації. Релігійна свідомість тісно пов'язана з психологією та ідеологією. Їй так само властиві віруючі уявлення, почуття, звички, традиції та релігійні ідеї. Розробкою та популяризацією релігійної ідеології займаються релігійні організації. Це можуть бути богослови та, наприклад, служителі культу.

Є такий вислів: «Релігія – опіум народу». Це образне визначення релігії дав Карл Маркс, щоб використати його на користь заперечення цього вірування. Але що ж саме німецький філософ-матеріаліст мав на увазі? На мою думку, він мав на увазі, що релігія, як опіум, вона задурманює людям голову і не дає мислити більш широко. Він вважав, що саме через релігію людина позбавлена власного слова та думки. Я цілком не згодна з цим висловом та думкою Маркса.

По-перше, не можна порівнювати релігію, а саме християнство, з наркотиком. Після вживання опіуму людина стає залежною від нього, стає рабом цієї речовини. Ми ж служимо Богові на добрих засадах, при власній свідомості. І ніхто не в змозі нав'язати ці переконання. Можна бути

Соціально-гуманітарні виміри правової держави: еволюційна парадигма Дніпро: ДДУВС, 2019

віруючим, а можна бути релігійним. Це цілком різні поняття. Віра об'єднує людей, визнає лише власні переконання, а релігія – це вчення про віру, за допомогою якого людина може реалізувати своє прагнення бути пов'язаним з Богом.

По-друге, несвідомість деяких людей щодо того віруючі вони або просто відносять себе до «групи» релігійних людей, призводить до того, що вони починають просто дотримуватись тих норм, які їм надалі будуть вказувати їх, так би мовити, наставники. Ось наприклад є такі люди, які простоявши дві години в церкві і прослухавши службу думають що вони начебто стали ближчими до Бога. А якщо спитати їх елементарні десять заповідей, то у відповідь можна почути лише «не вбивай, не кради і....» мабуть усе. Відкривши перед ними Біблію, то ще часто можуть прозвати тебе «сектантом», що дуже прикро для нашого населення. Можна бути релігійним, але не знати Бога. Тому щоб вирішити проблему несвідомості людей про те, для чого вони ходять до церкви потрібно більше приділяти уваги культурно-просвітницькій темі щодо релігії, зокрема християнства.

А все ж таки, для чого ми і справді повинні ходити до церкви? Яким чином це врятує нас і нашу душу? Відповідь на це питання можна трактувати кожному як заманеться. Але особисто моя думка наступна. Християнство та віра в Бога допомагає людині підтримувати правильний орієнтир у житті направляючи нас кудись. У своїй вірі людина починає прогресувати та складати думки до купи. Якщо ти чистий сам перед собою, то і перед Богом тобі нічого соромитись. В церкві наша підсвідомість очищується від бруду, злоби, заздрощів та інших рис, які псують наше життя. Не обов'язково ходити до церкви, бо прочитати молитву і таким чином звернутися до Бога можна і вдома. Церква нікого не примушує робити якісь особливі заходи щодо зближення з Богом, це особистий вибір кожного. Отже, релігія і віра мають деяку відмінність між собою.

Які ж значні відмінності можна виділити між вірою та релігією? Я можу виділити найзначніші, і на мою думку це такі:

- Віра, насамперед, є первинною. Її людина вибирає, а релігію приймає;

- Віра може існувати без релігії, а релігії без віри не існує, бо вона ґрунтується на вірі;

- Віра – це внутрішнє оновлення людини. Релігія – це лише зовнішній прояв віри;

- Віра завжди об'єднувала людей, а релігія навпаки іноді роз'єднує;

- Віра повинна бути і є безкорисливою. Релігія передбачає якусь мету, яка не завжди може бути благою.

Я вважаю, що на сьогоднішній день людині просто необхідна віра у будь-що. Наука поки що нічого не довела, а релігія нічого не спростувала, звідси і виходить висновок, що вся справа у вірі. У кого є віра, у того є щастя, мудрість та сила. Можна підкреслити, що атеїзм – це також у деякому сенсі віра. Атеїсти вірять в те, що Бога немає. Є такий гучний вислів: «Якщо Бога не існує, тоді в кого не вірять атеїсти?» Це такий кумедний і декілька розумний сленг, з яким я цілковито згодна. Віра в розумовий та технічний прогрес – це така ж сама віра, як і у релігійних людей. Кожна людина, незважаючи на її релігійні погляди, може звернутися до свого Бога і попросити у нього те, чого їй бракує, окрім грошей звісно. Потрібно лише налаштувати правильні думки та зосередитися на тому, що її найбільше тривожить.

Іноді ми все ж таки втрачаємо віру. Коли нас зраджує кохана людина, ми перестаємо вірити в любов. Хтось неодноразово звертався до церкви але так і не отримав бажаного, таким чином починає розчаровуватись в релігії. Але ми забуваємо, що якщо Бог не дає нам чогось, потрібно замислитись «а чи справді це те, що мені потрібно?» Іноді не отримати бажаного – це і є везіння. Віра дуже могутня. І якщо, наприклад, людина, яка хворіє вірить в те, що вона одужає, це і справді так виходить. Можливо вона одужала не тому, що так розпорядилась її доля, а лише тому, що вона щиро вірила в себе

і саме це її і врятувало. Потрібно вірити в себе, свої сили та хороші якості, і тоді все буде виходити так, як нам потрібно, як ми цього бажаємо, потрібно лише вірити.

Виходячи з цих думок, хочу зазначити, що віра, релігія та церква має місце у сучасному світі. Ніякі в світі технології не можуть дати нам всього того, що може дати нам релігія. Навіть найпотужніший технічний прогрес не зможе зламати віру у будь-що. Для цього всього потрібно не просто ходити до церкви у свята, дотримуватися релігійних традицій і таке інше. Головне для суспільства – це вірити.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Halapsis A. V. Ultima ratio deorum. *Anthropological Measurements of Philosophical Research*. 2016. Vol. 10. P. 100-106. doi:10.15802/ampr.v0i10.87313
2. Halapsis A. V. The Measure of All Gods: Religious Paradigms of the Antiquity as Anthropological Invariants. *Anthropological Measurements of Philosophical Research*. 2018. Vol. 14. P. 158-171. doi:10.15802/ampr.v0i14.150756.
3. Halapsis A. V. On the Nature of the Gods, or “Epistemological Polytheism” as History Comprehension Method. *Evropský filozofický a historický diskurz*. 2015. Vol. 1, Issue 1. P. 53-59.